

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas VIII. Idem supremus in Ecclesia Legislatur, & regula viua, vnica, in rebus fidei, ac sanctorum morum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

eciderat, supra sydera posuit thronum suum. *Vos estis lux mundi, vos sal terra, vos aurea vasa & argentea, hic testacea vasa, vel lignea, virgam ferream, & aeternum operiuntur incendium.*] Non plura de Pontificis infallibilitate in tradenda fidei Doctrina, & Sanctorum morum. Quoad cætera, cū res duntaxat facti agitur, posse Pontifici obrepere falsitatem, quippè homini, notius est, quàm vt mone-ri oporteat: Et facillimum id esse, ob innumeras quibus distrahitur curas, scitè docet Petrus Cellensis l. 8. Epist. 16.

V E R I T A S VIII.

Romanus Pontifex, est supremus Legislatoꝝ in tota Ecclesia, & Iudex incorruptibilis, ac infallibilis regula viua, unica, in rebus fidei; & Sanctorum morum.

ITA habetur ex titulo *supremi capitis*. Sed attingamus distinctè singula. Potestatem Leges sacras vniuersales ferendi, inesse Pontifici eo ipso quod est caput Ecclesiæ, perspicuum est. Nam capitis est, omnibus membris præesse, eaque regere & gubernare. Idem liquet ex titulo *Principis Ecclesiæ*, quo Pontificem honestatum vidimus. At Principis & Monarchæ nota primaria, ac veluti characteristica, est leges præscribere. Benè hanc veritatem, & Scripturarum auctoritate, & rationum momentis, firmat Bellarminus lib. 4. de Pontif. à c. 16. & Suaresl. 3. de legib. c. 1. & 3. ac l. 4. cap. 3. & 4. nec non Castellinus Tract. de electione Canonica præludio 1. 2. & 3. Suffragatur praxis perpetua seculorum omnium Christianorum, ex qua hanc Pontificiam potestatem latè stabilit Michael Rouffelus l. 1. histor. iurisdic. Pontif. cap. 3. obseruans, Pontifices Romanos varias leges vniuersales, in longinquas quoque regiones, iam olim tulisse. V. G. Euaristus mandata dedit ad Episcopos Africæ & Ægypti, de nuptiarum validitate & restitutione Episcoporum, qui absque iudiciali forma

deiecti erant Alexander I. legem tulit ad omnes Episcopos, de Sacerdotum accusationibus & querelis. Sixtus I. rescripsit de contactu sacrorum vasorum per solos sacros homines. Telesphorus scripsit ad vniuersos fideles, de Ieiunio 7. hebdomadarum ante Pascha, deque hymno Angelico, adiungendo sacrae liturgiae. Anicetus praecipua transmisit ad Episcopos Galliae, de habitu, & tonsura, ac corona Clericorum, deque Episcoporum ordinationibus, & varijs gradibus; puta Primatis, Metropolitanis, & Episcopi. Victor, de Paschate, duntaxat dominica die celebrando mandata dedit ad Asianos. Ac ne immensus frustra sim in hoc puncto, ex Codice Canonum Ecclesiae Romanae, & ex Anastasio in vitis Pontificum, sed maximè ex literis SS. Leonis & Gregorij primi, ac septimi, nec non Nicolai primi, ac Innocentij Tertij, variorumque aliorum Pontificum regeſtis, liquidò constare potest, de praxi legislatiuae potestatis vniuersalis Romanorum Pontificum, ab initio Christianae religionis, ad nostra vsque tempora. Frustra autem monerem, hanc potestatem legislatiuam, habere suos denique fines, quos Ioannes Sarisber. Epistola 192. his verbis expressit. [Os meum in Coelum ponere non praesumo. Fateor verum esse, omnia Romano licere Pontifici, sed ea duntaxat, quae de iure diuino, Ecclesiasticae concessa sunt potestati: liceat ei iura noua condere, vetera abrogare, dum tamen illa quae à Dei verbo in Euangelio, vel lege perpetuam causam habent, mutare non possit.] Extendi etiam hanc potestatem ad dispensandum in constitutionibus Apostolorum, easque mutatis circumstantijs si res ferat, abrogandas, latè prosequitur Michael Medina lib. 5. de Continentia à c. 102. Sicut autem non est laicae cuiuscunque potestatis, Ecclesiae praesesse, ita nec vllius quantumcunque eminentis Principis est, leges praescribere Dei Ecclesiae, sed solius Pontificis, vel eorum quibuscum ipse potestatem ad id suam communicauerit. Itaque Leontius Episcopus Tripolitanus, quem ab exacta

Cano.

Canonum obseruatione, *Regulam Ecclesie* dictum ferunt, merito celebratur, quod cum Imperator, in conuentu Episcoporum, de rebus Ecclesiasticis tractaret, & promulgaret constitutiones, omnibus applaudentibus, ipse solus obfirmatè tacuerit; sciscitante autem Imperatore, quorsum omnibus loquentibus solus taceret, respondit; hæere se stupore defixum, & cogitabundū demirari, quod tantum ei à proprijs negotijs superesset otij, vt aliena curaret. Diuinè planè id tradunt Æmilianus & Theodorus Studita in actis S. Nicetæ apud Surium 3. April. agentes cū Leone Armenio. Iustinianus hoc nomine malè audiuit, & à Facundo Hermianensi liberè correptus est, vt supra annotaui verit. 5. Quamquam non desunt qui ei patrocinentur, contendentes voluntate & rogatu Constantinopolitani Patriarchæ, latas Imperatoris nomine leges, vt essent firmitiores, & certius seruarentur. Sicut Damasum Papam egisse per Valentinianum, vt lex aduersùs Clericos & Monachos, muliebri infirmitati insidiantes quo ad bona & facultates, ferretur, & in Ecclesia ipsa promulgaretur, alibi obseruatum est. Capitularia quoque Regum Francorum quibus de plerisque sacris sancitur, auctoritate Romani Pontificis esse conscripta atque firmata, notauit Benedictus Leuita collector trium postremorum librorum, eorundem Capitularium, in calce libri 7. & Lupoldus Bebeburgius l. de zel. veterum Germaniæ Principum c. 11. *in fine*; incommodè tamen addens Leges laicas de rebus Ecclesiasticis, dici posse validas, nisi ab Ecclesia reprobentur: quod repudio, sistens in cōfirmatione Pontificia quam adhibitam præmiserat. Extra huiusmodi vel anticipatam, vel subsecutam sacre potestatis voluntatem, nefas esse potestati cuius laicæ, de rebus sacris Leges sancire, ex iacto fundamento perspicuum est.

Nec refert, quod in veteri testamento plerique Reges de diuino cultu & rebus plerisque sacris leges tulerint, ipsique etiam summis Sacerdotibus imperarint. Est enim

vete-

veteris nouique Testamenti hac in parte diuersissima ratio, vt optimè differit Petrus Ioanni Oliui quodlib. 1. q. 9. Nam exercitium veteris Sacerdotij, fuit subiectum terrenæ potestati, tanquam plerisque terrenis obseruantijs implicatum. Vnde carnales diuitiæ, & coniugia, & figuræ umbratiles, paupertati ac Sanctimonix & veritati Euangelicæ anteponebantur; contra quàm fit in nouo Testamento. Nimirum iuxta Apostolum, prius quod animale, deinde quod spirituale. Vnde præter cætera, potestas terrena, (etiam prout spectans iussa de cultu diuino) supra spiritualem potestatem in ea lege eminuit, etiam si in noua lege subtus locetur. Itaque non modò Dauid qui Propheta, audire posset, & ex speciali Dei reuelatione operatus, pleraque de diuino cultu edixit 1. Paral. à c. 23. Sed etiam Ezechias 2. Paral. cap. 29. & 30. & Iosias c. 34. & 35. Quod ipsū de Asa, Iosaphat, & Ioas, postea legitur. Neque tamen me latet, quid alij de subiectione Regum veteris Testamenti ad summi Sacerdotis rectionem statuunt, & nominatim Philippus Abbas bonæ spei l. de contin. Clericor. c. 70.

Iam potestatem iudicandi de rebus fidei, & agendi regulam viuam in religionis Christianæ negotijs, quæ est præcipua Romani Pontificis prerogatiua, euincit non modò titulus *supremi capitis*, sed etiam titulus *Iudicis vice Christi, & consiliarij necessarij Christianorum*. Accedit praxis perpetua sæculorum omnium Christianorum, & vsus omnis nationis quæ sub cœlo est: de quo breuiter & benè Feuardentius ad librum 3. Sancti Irænei c. 3. vbi vir Sanctus habet in hanc rem eximia illa verba. [Sed quoniam longum est, in hoc tali volumine, omnium Ecclesiarum enumerare successiones, maximæ, & antiquissimæ, & omnibus cognitæ, à gloriosissimis Apostolis Petro & Paulo Romæ fundatæ & constitutæ Ecclesiæ, eam quam habet ab Apostolis traditionem & annunciatam hominibus fidem, per successiones Episcoporum peruenientem vsque ad nos, indicantes, confundimus omnes eos, qui quoquo modo

modo, vel per sui placentiam malam, vel vanam gloriam, vel per cecitatem & malam sententiam, præter quàm oportet, colligunt. Ad hanc enim Ecclesiam, propter potentiorē principalitatem, necesse est omnem conuenire Ecclesiam, hoc est, eos qui sunt vndique fideles, in qua semper ab his, qui sunt vndique, conseruata est ea quæ est ab Apostolis traditio.

Nihil disertius vel magnificentius proferri potuit, pro veritate proposita, cui firmandæ diligenter incubuerunt Valdens. l. 2. doct. à c. 29. Turrecrem. l. 2. de Eccles. *serè toto*. Cardinal. Hosius l. de legitimo Iudice rerum Eccles. & Epist. 123. ac 124. Canus toto 6. libro de locis. Driedo l. 4. de varijs dogmat. c. 4. par. 2. & 3. Roffens. ad artic. 25. Lutheri, Valentia l. 7. Analysis, qui varias probationes agglomerant. Sed illa videtur efficacissima, quod cum tanta sit huius regulæ viuæ necessitas, vt sine ea nutaturi semper essemus, circa fidei quæstiones, vt benè vrgent Serarius in Prolegom. bibl. c. 10. q. 2. & Val. 2. 2. d. 1. q. 1. p. 7. §. 1. non sit dubium, quin à Christo prouisa sit. At si excludamus Pontificem, nullibi comparebit ea regula, seu iudex & arbiter infallibilis dubiorum de fide. Nam & singulares quique Episcopi, & eorum collectio absque Pontifice, non possunt eas partes obtinere, propter fallibilitatem supra demonstratam. Quod verò Hæretici, seclusa regula viuâ, putant se sistere posse, vel in interno afflatu vniuscuiusque, vel in Scriptura, vel in traditione, pinguis hallucinatio est. Neque enim ista possunt habere rationem regulæ, idoneæ ad dijudicanda dubia fidei: Non afflatus internus, quo in iudicem admissio, nullus esset litigandi finis, vt plenius vrgent Stapleto. l. 10. de princ. c. 4. Ayala de Tradit. 2. parte assert. 4. Suares 1. defens. fidei c. 10. & Becanus Opusc. de Circulo à nu. 36. ad 61. Non scriptura, quia de eius vero sensu possunt oriri dubitationes, quæ per ipsam Scripturam, quippè mutam, erunt inexpedibiles, vt latè prosequuntur Stapleton. l. 11. de princip. Valent. 2. 2. d. 1.

q. 1. p. 7. à S. 4. & Becanus Tract. de fide c. 7. à n. 8. ad 87. Et propè omnia quæ hi Doct. de Scripturis docent quoad rem præsentem, æquè valent quoad traditiones. Tantum autem abest, vt vel Scriptura vel traditio, possint habere rationem regulæ vltimæ credendi, & iudicis supremi rerum fidei, excluso Pontifice, vt potius ambas à Pontifice quoad nos firmari, & authenticas comprobari neceffe sit, vt rectè euincunt Mich. Medin. l. 7. paræn. l. 12. à c. 15. ac Franciscus Corduba in Controuers. de Eccles. c. 67. Ex quo nihil decedit summæ in suo genere auctoritati diuini verbi scripti & traditi. Neque enim idcirco, Pontifex auget vel cumulat, veritatem qua in seipsis collucent. Sicut publicus tabellio qui authenticè exhibet dicta & conuenta partium, nihil intrinsecè mutat circa dicta & conuenta quæ authenticè exhibet. Et idem est de Senatu comprobante legitimas, vt & loquuntur *Verificante* literas Regias. Ex ijs autem exemplis, eliditur difficultas de circulo, qui videri posset interuenire, in ea propositione authentica diuini verbi scripti, & traditi, à quo Pontifex firmamenta suæ auctoritatis emendicat. Videndus Serarius c. 7. proleg. bibliac. q. 10. iuncta 7. & Becanus in Appendice libelli, de circulo Calvinistico, nec non Georgius Turnebulus Tractatione de analysi fidei, & secluso ab ea circulo.

Est ergo Pontifex, iudex legitimus controuersiarum & dubiorum circa fidem, idque ab eo, absque Concilij conuocatione præstari posse, docent Suares Tract. 1. de fide l. 8. num. 4, & Valent. 2. 2. disp. 1. q. 1. p. 7. S. 40. qui rectè statuunt id esse ex fide certum. Multo verò magis statuendum est, Pontificem absque Cardinalibus posse aliquid circa fidem statuere, vt rectè affirmat Valentia ibidem S. 42. contra Castrum l. 1. de iusta hæret. punit. cap. 4. *in quarta via*. Stupidè porò & calumniosè de more, Sectarij ex eo quod admittamus Pontificem esse iudicem in causis fidei, inferunt nos tribuere Pontifici, iudicium articuli fidei sint admittendi; itemque ei tribuere potestatem

tem condendi novos articulos. Verùm hæc omnia ad calumniam pertinere, rectè statuit Bellarminus in Apologia pro iuram. fidelit. pag. mibi 296. Neque enim asserimus Catholici, Pontificem posse aliquid statuere, quod articulos fidei iam exploratos, reddat ambiguos. Imo ipse, sicut quilibet è plebe, citra omnem iudicarium processum debet eos admittere. Itaque tantùm dicimus, cùm dubitatur an aliquid ad fidem pertineat, Pontificis esse iudicium suum interponere, & quid ex fide tenendum sit, pronunciare.

Similiter non asserimus, Pontificem posse novos fidei articulos condere; idest propositiones nouis immediatis reuelationibus diuinis Ecclesiæ factis, nixas, & Catholica fide credendas exhibere. Hoc nemo Catholicus commentus est: Nam fides Catholica, immediatè à Deo tradita est Prophetis, vel à Christo Sanctis Apostolis: & idcirco Ecclesia dicitur constructa supra fundamentum Apostolorum & Prophetarum: Et Dominus dicitur narraturus in scripturis principum qui in Ecclesia fuerint: idest (vt S. Hieronymus Psalm. 86. exponit) Apostolorum & Euangelistarum; id quod optimè confirmat Rupertus ad illud Apocalyps. 1. 1. *calamus similis Virgæ*. Et egregiè quoque Dungalus qui refellens Claudium Taurinensem procul ab Ecclesiasticis definitionibus ablegantem & Sanctum Petrum & Apostolos, ait è contrario eos per suam doctrinam quam vice sui reliquerunt etiãnum definire ac iudicare in Ecclesia: [Quid enim quispiam rector Ecclesiæ à semetipso aut per seipsum sine Euangelica, vel Apostolica canonica, quæ inde emerit auctoritate, iudicare rectè poterit aut definire?] Itaque nemo Catholicus, tribuit Pontifici eam potestatem cudendi novos fidei articulos, ex noua reuelatione sibi immediatè facta. Legantur Valdens. 2. doctrin. c. 22. & 23. Castro l. 1. contra hæres. c. 8. Canus 2. de locis c. 7. & l. 4. c. 4. Molin. 1. p. q. 1. art. 2. disp. 1. Bellarm. *supra*, Suares tract. 1. de fide disp. 2. s. 6. nu. 16. Iustinian. disp. 1.

in Paul. c.ultimo, Ludouicens Maioranus libro 2. de vero Dei cultu cap.6. toto. Malder.2.2.q.1. art.6. *ad finem*. Becanus Tract.de fide c.3. q.5. nu.4. & Couarruias lib.4. variar. Resolut. cap. 14. num. 1. Afferunt ergo duntaxat Catholici, posse Pontificem, verbum Dei scriptum aut traditum proponere authenticè; ita vt deinceps certum sit, hoc esse verbum à Deo profectum. Item afferunt, posse Pontificem de nouo tradere verum sensum Verbi Dei scripto vel traditione comprehensi, vt rectè notauit Hugo Etheria. l.3. contra Græcos, c.16. Adhæc agnoscunt Catholici, posse Pontificem, è verò Dei verbo sic comprobato, eruere propositiones, quæ non quidem prout deductæ, siue prout substantes consequentiæ logicæ; sed prout explicatæ, hoc est spectatæ per seipsas, & prout immediatè substantes diuinæ reuelationi, in easiam cadenti, abiectæ negotiatione intellectus humani ratiocinantis, credantur fide diuina. Hæc dicimus posse de nouo à Pontifice statui circa fidem.

Quæ verò ne implicitè quidem ac virtualiter sunt reuelata, ita vt possint certò & euidenter erui ex propositionibus immediatè reuelatis, non possunt de nouo ab Ecclesia reponi inter dogmata fidei. Vnde quod aliquis, extra eos qui in scripturis aut verbo tradito Sancti memorantur, sit coelo illatus post obitum, non potest Pontifex, tanquam ex fide certum proponere; cum assertio beatitudinis eius, pendeat ex vno syllogismo, cuius minor propositio, (nempè *iste Sanctè obiit,*) solis humanis testimonijs potest esse cõperta Pontifici, quod pugnat cum assensu fidei præstando ei assertioni. Et hæc est aperta sententia S. Thomæ quolibeto 9. artic. 16. Gersonis tract. de puella equitante *sub initium*, ad finem Tomi secundi. Caietani t.1. Opusc. Tract. 15. c.8. Isidori de Isolanis l.2. de Imper. militan. Eccles. tit.6. q.3. Cani l.5. de locis c.5. Syluestri & Tabienæ V. *Canonizatio*, Suaris libro 2. defensionis fidei contra Regem Angliæ cap. 8. num. 10. & tract. 1. de fide disp. 5. sect. 8.

sect. 8. nu. 8. Turriani 2. 2. t. 1. disp. 16. dub. 3. ac Malderi disp. 4. de Pontif. propof. 4. Tametsi nemo sanus refragabitur, quin verè pronunciatum sit à S. Bonauentura, referente Catharino, l. 1. de certa Sanctorum gloria; fore incredibilissimum, & horribilissimum; ambigere de vera beatitudine Sancti canonismo donati & vindicati.

VERITAS IX:

Fas est, à quibusuis iudicibus Ecclesiasticis, appellare Romanum Pontificem; ab eius Ecclesiastico iudicio, nulla appellatio patet.

Qvod à quouis iudicio fas sit appellare Pontificem, habetur ex titulo *supremi capitis Ecclesie*, & ex eo quod Pontifex dictus sit *portus fidei*; quem videlicet subire possint fideles, qui alicubi ab alijs Antistitibus, vel etiam à Concilijs, malè grauantur, vt factum est à S. Athanasio, iniuste oppresso ab Orientalibus Episcopis. Scribit enim Sozomenus l. 3. c. 7. cum appellasset Romanum Pontificem, iniqua iudicia anteriora fuisse ab eo rescissa. Æquè Sanctum Chrysostrum ad se prouocantem, textit, & sedi suæ restitutum voluit Innocentius I. aduersus Orientalium iudicia. Notissimæ sunt narrationes de Sancto Ignatio Constantinopolitano, Nicolaum I. appellante; de S. Flauiano, item Constantinopolitano, ac Theodoreto Cyrensi prouocantibus ad S. Leonem. Grauissimè verò contestatus est Gelasius I. Epistola ad Episcopos Dardaniæ, & in Commonitorio ad Faustum, à sede Apostolica ad nullum superesse appellationem, sicut ab omnibus patet ad eam appellatio. Explicatissimè idem traditur Can. 4. ac 7. Sardicensis Concilij, & omninò luculenter in Epistola Gregorij IV. ad omnes Pontifices, nec non alijs plerisque locis quæ in hanc rem allegantur à Bellarmino lib. 2. de Pontif. c. 21. Binio ad Epistolam 1. Anacleti. Michaeli Rouffello l. 4. histor. iurisd. Pontif. c. 8. (iuuat enim etiam de spinis